

MODLITEBNÝ TÝŽDEŇ ADVENT 2019

PRÍCHOD PÁNA JEŽIŠA NÁS POVZBUDUJE A MOTIVUJE K SLUŽBE

Zamyslenie č. 1 SME VÔŇOU KRISTOVOU

Text: 2K 2,14-16

„Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi a na každom mieste nám dáva zjavovať vôňu svojho poznania. Lebo sme vôňou Kristovou Bohu aj medzi tými, ktorí sú na ceste k spaseniu, aj medzi tými, ktorí sú na ceste do zahynutia; týmto vôňou smrti na smrť, tamtým vôňou života na život.“

Apoštol Pavol mohol pred korintskými kresťanmi zhodnotiť svoju službu a napriek všetkým ťažkostiam a nedorozumeniam v samotnom korintskom zbore konštatovať: **„Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi a na každom mieste nám dáva zjavovať vôňu svojho poznania.“**

- Obraz triumfálneho sprievodu vojvodu vracajúceho sa z boja, čo bol obraz pre jeho čitateľov dôverne známy /Kol.2,14-15 „**a dlžobný úpis, ktorý s predpismi (zákona) proti nám bol a nám prekážal, vymazal a odstránil, pribijúc ho na kríž. Na ňom odzbrojil kniežatstvá a mocnosti a vystavil ich verejne posmechu, triumfujúc nad nimi.**“/ tu vykresľuje Pavol svoje úspešné pôsobenie ako účasť na Kristovom triumfálnom sprievode, ktorý mu Boh daroval – nie je to apoštolova zásluha.
- Možno práve predstava triumfálneho sprievodu s vôňou kadidla (Rímske víťazné procesie) evokovala Pavlovi obraz „**vône poznania**“. Ide o poznanie Božieho jednanie v živote, utrpení aj v Kristovom vzkriesení. Toto kľúčové poznanie Boh zjavoval skrze apoštolov a teraz skrze svoju nevestu – cirkev, cez mňa a teba. **„vy ste soľ zeme... vy ste svetlo sveta“** Mt 5
- Tu je namieste si položiť otázku, čo dnes Boh môže zjavovať skrze cirkev? V čom triumfálne víťazíme? Nie v čom by sme mali, ale aká je realita! Nie je to náhodou tak, že „**triumfálne víťazíme**“ v rozdeľovaní, nejednotnosti, závidosti, intrigách, ohováraní a farizejstve či v pokrytectve? Že triumfálne nesenie evanjelia sa mení na fiasko a divadlo, ktoré tomuto svetu 21 storočia už nič nehovorí???? Že Pavlove slová „**Ale vďaka Bohu, ktorý nám všade dáva triumfovať v Kristovi**“ sú utópiou a nerealizovateľným snom???
- Ďalšie slová našich veršov nás vedú v premýšľaní ďalej: „**Aká vôňa sa šíri z našich kresťanských životov, z našich zborov, chrámov, či celej cirkvi?**“

Koľkí z nás sme neraz zistili, aký dôležitý a mocný spúšťač myšlienok a spomienok je práve vôňa. Zacítíme známu vôňu a pred očami nám bežia obrazy s ňou spojené, prenášame sa do minulosti a zaplavujú nás rôzne pocity, závisiace od danej situácie a vône.

„Lebo sme vôňou Kristovou Bohu aj medzi tými, ktorí sú na ceste k spaseniu, aj medzi tými, ktorí sú na ceste do zahynutia;“

My osobne, každý jeden z nás sme „**vôňou Kristovou**“ či v cirkvi alebo mimo nej, úplne všade, kam ideme. Šírime evanjelium Pána Ježiša Krista medzi ľuďmi ako kadidlo celou svojou existenciou. Preto je tak kľúčové žiť pred Bohom a ľuďmi podľa Božieho slova, v poslušnosti „**zostávať v Kristovi**“ – J.15,1-15. Všetci, čo si hovoríme kresťania a myslíme to aspoň trochu vážne, si veľmi osobne vezmeme k srdcu slová nášho Pána a Majstra: „**Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do kráľovstva nebeského, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca nebeského. Mnohí mi povedia v onen deň: Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene, či sme nevyháňali démonov v Tvojom mene a či sme nerobili mnohé divy v Tvojom mene? A vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa, páchatelia nepravosti! Každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, podobný bude múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale....**“ (Mt 7,21-24 – KAŽDÝ, KTO POČÚVA A PLNÍ ICH!!!!!!! ALEBO POVEDANÉ SLOVAMI DNEŠNÉHO TEXTU – AKÚ VÔŇU ŠÍRIME?)

- Povedané ináč, veriaci človek je ako parfum, ktorého vôňu ostatní nemôžu prehliadnuť. A ako nemôžeme ovplyvniť názor druhého na vôňu parfumu, nemôžeme ovplyvniť ani to, ako budú druhí reagovať na naše kresťanské poslanstvo a skutky. Ak však zostaneme verní Kristovi, Jeho Duch pôsobiaci v nás bude druhých priťahovať. Buďme tou správnu „vôňou“, ostatné je už Pánova práca.
- U niekoho pôsobí kázanie evanjelia to, že sa definitívne zatvrdí a odmietne cestu viery, lebo žiaľ, ako Pavol píše vo štvrtej kapitole: „**Ak je aj zakryté naše evanjelium, zakryté je tým, čo hynú. V nich zatemnil Boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.**“ 4,3-4 O to viac máme voňať „vôňou Ježiša Krista“, aby im Boh otvoril oči, myseľ a srdce, aby mohli poznať pravdu, ktorá je v Kristovi a tak mohli byť zachránení. U iného zase spôsobí to, že bude túžiť tiež „vlastniť“ túto nádhernú vôňu a vďaka nášmu svedectvu a životu spozná Boha a uverí v Neho.

- O to viac, v tomto adventnom čase, keď si pripomínáme, že „*Pán prichádza*“ sami seba postavme do svetla Božieho slova, skúmajme sa, či stojíme vo viere a pravde, dovoľme Duchu Svätému, nech nám povie skrze Písmo, modlitbu, či skrze bratov a sestry, akou vôňou to vlastne sme a či sa z nášho života, skutkov, rečí či postoja šíri hnilobný zápach, ktorý ostatných od kresťanstva a Krista odrádza, alebo naopak, sme Jeho „*ľubeznou vôňou*“.

Modlime sa s Pavlom: „*Preto kľakám na kolená pred Otcom, po ktorom sa volá každá rodina na nebi aj na zemi; aby vám podľa bohatstva svojej slávy dal skrze svojho Ducha mocne zosilniť na vnútornom človeku; aby Kristus prebýval vierou vo vašich srdciach, a vy, zakorenení a založení v láske, aby ste mohli so všetkými svätými vystihnúť, aká je to šírka a dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie; aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou. Tomu však, ktorý môže nad toto všetko učiniť omnoho viac, ako my prosíme alebo rozumieme, a to podľa moci, ktorá pôsobí v nás, Tomu buď sláva v cirkvi a v Kristovi Ježišovi po všetky pokolenia až naveky vekov. Amen.*“ Ef 3,15-21

Zamyslenie č. 2 SME LISTOM KRISTOVÝM

Text: 2K 3,2-3

„Vy ste naším listom, vpísaným nám do srdca, ktorý poznajú a čítajú všetci ľudia. Ved' je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie čiernidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdc.“

Skúsme si priznať, kedy sme naposledy napísali normálny, obyčajný list perom na list papiera a poslali ho našou slovenskou poštou. V dnešnom svete internetu, emailov, chatov a smsiek sa to už pomaly stáva raritou a prežitkom. Ale niekedy aj milým zážitkom.

Práve pri čítaní „starých – odložených“ listov, ktoré človek písal, vidieť často hĺbku, osobnosť, dušu. To preto, že človek nad tým, čo napísal, oveľa viac premýšľal, (podstatne viac, ako pri písaní na PC /aj preto, že sa to ťažko vymazávalo (žiadne DELETE)/), „vnášal či vrýval“ tie slová na papier. Tu vidieť ten veľký rozdiel od internetového či mobilového spôsobu písania, ktoré je častokrát prázdne, plytké, neosobné. A človek potom premýšľa, pre aké hodnoty žijeme, čo je vpísané do nášho srdca, čím to vlastne naše srdce a myseľ krmíme a živíme.

Čo, alebo kto je našim odporúčacím listom?

Apoštol Pavol sa slovami dnešného textu bránil ľuďom, ktorí sa ho snažili obvinieť, že „robí obchod so slovom Božím“. V rečníckych otázkach sa pýta: „**Začíname zase odporúčať samých seba? Či vari potrebujeme, ako niektorí iní, odporúčajúce listy pre vás alebo od vás?**“ Odmieťa výčitky, že si, ako možno jeho protivníci, potrebuje zabezpečiť autoritu či popularitu a obdiv odporúčajúcimi listami. Takýto druh odporúčania bol v tej dobe bežný ako medzi židmi tak aj medzi kresťanmi.

- Potrebujeme pre svoju službu, drahí oltárni bratia a sestry, neustále odporúčanie a motivovanie od iných? Pochlebovanie a potlesk?
- Sme dostatočne motivovaní Božou blízkosťou, Jeho dobrotou starostlivosťou, Jeho Božím slovom, mocou a prítomnosťou Ducha Svätého? /Či neviete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás? Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!“ 1K 3,16-17/ Či z nás cítiť neustálu únavu, frustráciu, stres, duchovnú prázdnotu, naučené kresťanské frázy???? Samozrejme je potrebné dodať, že každý z nás potrebuje povzbudenie, motiváciu, žehnanie, modlitby. Potrebujeme bratov a sestry, s ktorými vedíme spoločný duchovný zápas za Božie kráľovstvo, o ktorých sa môžeme oprieť.

Apoštol Pavol čelil kritike, že „**odporúča sám seba**“ a preto s pokojom mohol poukázať na ovocie svojej, Bohom požehanej, služby – na korintských veriach: „**Vy ste naším listom, vpísaným nám do srdca, ktorý poznajú a čítajú všetci ľudia.**

- **Apoštol poukazuje na iný druh „odporúčania“.** Ukazuje priamo na korintský cirkevný zbor a necháva na ostatných, nech si z toho vyvodí záver. Ešte v 1K píše: „**Ak iným aj nie som apoštolom, ale vám určite som, lebo vy ste pečaťou môjho apoštolstva v Pánovi.**“ 9,2
- Tým, že „tento list“ je vpísaný do Pavlovho srdca ukazuje na jeho úzke spojenie so zborom („**Nehovorím ti, aby som vás odsúdil; ved' som už predtým povedal, že ste v našich srdciach, aby sme spolu umierali, aj spolu žili.**“ 7,3). Sami vieme, že keď máme niečo hlboko v srdci, viac to prežívame, sme viac citliví na podnety, či už negatívne alebo pozitívne, viac to bránime, ale tiež podrobujeme objektívnej kritike – jednoducho nám na tom primárne záleží – myslím, že každý z nás takýto pocit a angažovanosť pozná.
- Apoštol sa nepotrebuje chváliť a nasilu odporúčať – to robí za neho ovocie toho, do čoho sa celým srdcom vložil a preto môže s čistým svedomím povedať, že tento „**list..... poznajú a čítajú všetci ľudia.**“ Ak by klamal, okamžite by bol usvedčený.
- Preto opäť kladiem otázku na kritické sebaskúmanie pre nás farárov a farárky – môžeme aspoň s časti tieto slová vzťahnúť na seba a našu službu v CZ, kde sme pastiermi a učiteľmi? Aký „list“ pri pohľade na náš CZ, na život cirkevníkov, ich vzťahy, svätosť, poslušnosť Božiemu slovu „čítajú“ ľudia zo sveta? Nemalo by nás toto zistenie viesť k pokániu a na kolená?

- Tú istú otázku si ale musia položiť aj naši veriaci, ktorí pravidelne /či menej pravidelne/ chodia do chrámov – ako ich život čítajú ľudia, medzi ktorými žijú? Čo si pri pohľade na „list ich kresťanstva“ povedia? Že takéhoto boha radšej nechcú? Alebo naopak, životom a hlbokým prežívaním viery našich veriacich sú usvedčení a povzbudení hľadať „pravdu, ktorá ich vyslobodí“?

Veď je zjavné, že ste listom Kristovým, ktorý sme my písali svojou službou a napísali nie čiernidlom, ale Duchom Boha živého, nie na kamenné dosky, ale na mäsité dosky srdca.“

- Pavol ďalej krásne rozvíja myšlienku a poukazuje na podstatu. **Autorom listu nakoniec nie je Pavol, ktorý je len pisárom, ale sám Pán Ježiš Kristus. A robí to skrze Ducha Svätého, priamo do srdca.** Nie na kameň, ako na Sinaji (Ex 31,18). Apoštol preto zdôrazňuje, že **absolútne prioritné sú zmenené životy, nové srdcia a nie formy a obrady.**
- Úlohou každého, kto v cirkvi a v CZ zastáva nejaký úrad, je formovať a viesť jemu /im/ zverený úrad nielen k mnohým akciám a podujatiam, aktivitám ale hlavne viesť k pokániu, zmene zmysľania, do Božieho slova a poslušnosti, k osobnej svätosti a oddelenosti od hriechu a sveta – a to všetko v moci a autorite Ducha Svätého.

„Lebo toto bude zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraela po oných dňoch – znie výrok Hospodinov; Svoj zákon vložím do ich vnútra a vpišem im ho do srdca; ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom.“ Jer 31,33

„Hovorí sa, že kresťan je jediná biblia, ktorú dnes ľudia čítajú.“

Zamyslenie č. 3

SPOLIEHAJME SA NA BOHA

Text: 2K 3,4-5

„Takúto dôveru máme skrze Krista k Bohu. Niežby sme boli schopní vymyslieť niečo sami od seba, už ako sami zo seba, ale naša schopnosť je z Boha.“

Často mi pri plánovaní nejakej služby, akcie či aktivity prebehne hlavou myšlienka: prečo to robím? Aké ovocie to má priniesť? Chcem tým osláviť Boha či seba? Komu a čo chcem týmto dokázať? Sú moje pohnútky čisté a nezištné? Atd'. Tých otázok môže byť viac. S odpoveďami je to už horšie. Ale ruku na srdce: *Aké ovocie prináša naša služba? Je jej výsledkom duševné uspokojenie alebo duchovná premena, ktorú môže spôsobiť iba Duch Svätý?*

Pavol sa nechváli; zásluhy za všetky svoje úspechy pripisuje Bohu. Kým sa falošní učitelia chválili svojou mocou a prestížou, Pavol vyjadruje svoju pokoru a závislosť pred Bohom.

Nikto o sebe nemôže vyhlasovať, že je dostatočný tak on, ako jeho služba bez Božej pomoci. Pán Ježiš povedal: **„Ja som vínný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôžete činiť.“** J 15,5 Náš Pán a Majster jasne deklaruje princíp, ktorý sa nikdy nezmenil. Ak **„nezostávame v ňom“**, hlboko, osobne v dôvernom vzťahu a dennodennom nasledovaní, poslušnosti v Jeho slove a závislosti, tak je naše snaženie – akokoľvek dobre mienené a robené – duševné, a v konečnom dôsledku odsúdené na neúspech a Boh sa k nemu nemôže priznať. Dnešné premýšľanie je dobrým časom na skúmanie svojich motívov pre službu, a je úplne jedno, kde slúžime a kam sme povolani. Kiež by sme mali dost pokory a odvahy s čistým svedomím povedať ako Pavol: **„Niežby sme boli schopní vymyslieť niečo sami od seba, už ako sami zo seba, ale naša schopnosť je z Boha.“**

Svoju apoštolskú spôsobilosť, ktorú jeho protivníci popierali, Pavol odôvodňuje poukazom na povolanie za Služobníka Novej zmluvy, ktorého sa mu dostalo od Boha a Ježiša Krista.

Nikto nie je schopný sám splniť úlohu, ku ktorej ho volá Boh. Naše vlastné schopnosti a šikovnosť bez moci a pomoci Ducha Svätého nás dovedú max. do polovice cesty. A budeme akurát tak frustrovaní a vyhoríme. Pozrime sa na seba, do našich seniorátov – koľko popola tam je, koľko frustrácie, koľko utrápených a znechutených služobníkov. Ako nasledovníci Pána Ježiša Krista potrebujeme mať charakter a zmocnenie, ktoré dáva iba Boh.

Pavol na začiatku svojich listov deklaruje, kým a k čomu bol povolany: **„Pavel, apoštol (ustanovený) nie ľuďmi ani prostredníctvom človeka, ale Ježišom Kristom a Bohom Otcom, ktorý Ho vzkriesil z mŕtvych.“** G 1,1

A preto môže korintským kresťanom v pokoji napísať: **„Lebo toto je naša chvála: svedectvo vlastného svedomia, že sme na svete a najmä medzi vami žili v svätosti a čistote Božej, nie v telesnej múdrosti, ale v Božej milosti. Lebo nič iné vám nepíšeme, ako čo čítate, ale aj poznáte, a dúfam, až do konca poznávať budete.“** 2K 1,12-13

Kvôli ohováračom, neprajníkom a tým, ktorí spochybňujú jeho autoritu a poverenie, vyslovene zdôrazňuje, že jeho spôsobilosť pochádza od Boha – **„Lebo nie sme ako mnohí, ktorí si robia obchod zo slova Božieho, ale hovoríme z čistého srdca ako z Boha a pred Bohom v Kristovi.“** 2,17 alebo **„zaľúbilo sa vyjaviť vo mne svojho Syna, aby som hlásal radostnú zvesť o ňom medzi pohanmi, ani chvíľu som sa neradil s telom a krvou.“** G 1,16 a priznáva, že sám zo seba nemôže nič – **„Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje.“** F 4,13 a **„Aj ja, keď som prišiel k vám, bratia, prišiel som nie s vybranými slovami, alebo s múdrosťou zvestovať vám svedectvo o Bohu; lebo som si umienil, že medzi vami nebudem vedieť nič iné, jedine Ježiša Krista, a toho ukrižovaného. A ja som bol u vás i slabý i bojzlivý a veľmi prestrašený, moja reč a moja kázeň nebola v presvedčivých slovách múdrosti, ale v dokazovaní Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.“**

1K 2,1-5

- Iba vtedy to „funguje“, iba v moci Ducha a v povolání Pána Ježiša je evanjelium autentické a má moc meniť životy, prinášať nádej, pokoj, uzdravenie, slobodu a nádej.
- Príliš často dnes dokazujeme skrze kázne svoju múdrosť, výrečnosť, vtipnosť, snažíme sa zaujať krasorečením či pátosom, ale je to akési prázdne, bez moci, je to iba duševné, založené na „ľudskej múdrosti a nie na moci Božej.“
- Učme sa v tomto tichom adventnom čase, čo to znamená „zostávať v Ježišovi, byť v ňom hlboko zakorenený.“ Aby sme mohli v pokore povedať a v zhone a hektike života ukázať, že „naša schopnosť je z Boha.“

A tiež pamätajte, že „**tento poklad máme, pravda, v hlinených nádobách, aby sa ukázalo, že tá prenesmierna moc je z Boha, a nie z nás.**“ 2K 4,7

Zamyslenie č. 4

BUĎME SLUŽOBNÍKMI NOVEJ ZMLUVY

Text: 2K 3,6

„On nás uspôsobil, aby sme boli služobníkmi novej zmluvy, nie litery, ale Ducha. Lebo litera zabíja, ale Duch oživuje“

Koľkokrát sme už počuli podobné vyjadrenia: „kresťanstvo, to je samý zákaz a príkaz, to smieš, to nesmieš, samé moralizovanie, posudzovanie a odsudzovanie. Nič také do svojho života nepotrebujem.“ Tak často hodnotia neveriaci ľudia kresťanstvo.

Pozrime sa do seba a priznajme si, či im svojim postojom a životom nedávame „vodu na mlyn“ aby sa takto vyjadrovali, a zabarikádovovali sa predsudkami voči evanjeliu.

Je smutné a až tragické od samotných kresťanov počuť vyjadrenia typu: „pre mňa je viera a kresťanstvo bremeno.“ Nedávno ma až zamrazilo, keď som čítal v jednej knihe vyjadrenie jedného veriaceho: „Nikdy by som na druhého človeka nechcel uvaliť bremeno viery v Boha.“ Takto sa bežne vyjadruje človek, ktorý žije „kresťanský život zákona.“ Položme si otázku: „Kto nás uspôsobil do služby, kde stojíme a slúžime?“

Apoštol Pavol mal v tom jasno ovocie jeho služby by potvrdzovalo: „**On nás uspôsobil**“

- Je to Boh, ktorý ma uspôsobil! Ktorý si ma vybral! Pre Neho „**som sa všetkého vzdal, a všetko pokladám za smet, aby som Krista získal.**“ F 3,8
- Napriek akejkolvek našej ľudskej snahe, túžbe a snom, bez pomoci Ducha Svätého bude naša služba len duševná a veľmi ľahko sklzne do zákona. Napriek veľkej snahe bude služba Bohu bremenom a trápením, lebo to budeme robiť z vlastných síl.

Priznajme si, že je vpísané hlboko v nás /vdďaka našej hriešnej povahe/, že na druhých ľudí hľadíme s posudzovaním, že pričasto vidíme v „**očiach druhých triesky a vo vlastnom brvno ľahko a radi prehládame**“. Nemáme problém odsúdiť, zaškatuľkovať, moralizovať, či dať nálepku na človeka bez toho, aby sme vedeli v čom ten človek žije, prečo sa tak správa, čím všetkým si musel v živote prejsť.

Pavol vedel veľmi dobre, čo je to žiť pod zákonom a čo pod „milosťou“ /tak ako to podrobne rozpísal v liste Rímskym kap.6-7/. Preto mohol povedať „**On nás uspôsobil, aby sme boli služobníkmi novej zmluvy**“.

- A tak, milosťou Božou a dielom kríža 1) máme Božiu moc odpúšťať, kde sme predtým nenávideli, pretože nám Ježiš dokonale odpustil. 2)Máme silu milovať, kde iní nenávidia, lebo sme nekonečne milovaní – J 3,16. 3) Máme privilegium prihovárať sa za nepriateľov, nenávisníkov, tých, ktorí si to nezaslúžia, a to všetko, pretože nám bola daná milosť – boli sme takí istí – Ef 2,1-6

Zákon dáva ľuďom poznať ich hriechy, nemôže im však dať život. **Večný život pochádza od Svätého Ducha, ktorý dáva nový život všetkým, ktorí veria v Ježiša Krista.** Morálny zákon nám stále pomáha poukázať na hriech a zjaviť, ako máme žiť, aby sme sa páčili Bohu, ale odpustenie prichádza len z Kristovej milosti – „**Nieto teda už teraz odsúdenia tých, čo sú v Kristovi Ježišovi a nechodia podľa toho, ale podľa ducha. Zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi oslobodil tá totiž od zákona hriechu a smrti.**“ R 8,1-2

„**Lebo litera zabíja**“ – samozrejme vieme, že zákon ani samotné napísané slovo nezabíja. Ale požiadavky zákona bez života a moci Ducha Svätého prinášajú odsúdenie a bremeno, ktoré človeka zlomí. Peter to na Jeruzalemskom konvente jasne povedal: „**Čo teda pokúšate teraz Boha a kladiete učeníkom na šiju jarmo, ktoré ani naši otcovia, ani my nevládali sme niesť?**“ Sk 15,10

„**Duch oživuje**“ - Naopak, skrze spasenie v Ježišovi Kristovi dáva Duch Svätý život a moc plniť Božiu vôľu. Pán Ježiš povedal „**Duch je, ktorý obživuje, telo nič neosoží**“ J 6,63

„**Lebo slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč a preniká až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špíkov a je schopné posudzovať hnutie a zmysľanie srdca. A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.**“ Žid 4,12-13

Zamyslenie č. 5

„DAJME SA DO SLUŽBY DUCHA.“

Text: 2K 3,7-8

„Ak už služba smrti, literami do kameňa vyrytá, bola taká slávna, že synovia izraelskí nemohli hľadiť do tváre Mojžišovej pre jas jeho tváre, ktorý bol pominuteľný, akože by služba Ducha nebola omnoho slávnejšia?“

Ako je to s „pôsobením a vedením Ducha Svätého“ v našom živote?

Je isté riziko byť v službe „Ducha Svätého.“ Pretože „**Vietor veje, kam chce: čuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide.**“ J 3,8 Ako by sme reagovali, keby že Boh od nás chce niečo, čo ide proti tomu, ako sme boli roky naučení? Keď bude od nás chcieť, aby sme prekročili svoj tieň? Keď zistíme, že viac uctieваме tradíciu ako živého Boha? Keď nás Duch usvedčí, že si viac vážime a pripomíname skutky dejateľov, ako Písmo a biblických hrdinov viery? /tu som nepovedal, že si nemáme vážiť dielo, obete a životy našich predkov, ktorí mnohí pre vieru nesmierne veľa vytrpeli, neraz obetovali všetko, aj svoj život, aby v akýchkoľvek životných podmienkach ostali verní Bohu!!!) Odkiaľ vlastne berieme toľko odvahy, či skôr drzosti, diktovať Bohu, ako môže a ako nemôže pôsobiť, ako sa ON má správať. Nemyslím tu na žiadne „ultracharizmatické úlety“, veď Boh je „**Bohom poriadku.**“ Len, či niekedy tá naša „bezduchosť“ v službe nie je práve v tom, že svojim postojom sme „zarmútili a uhasili“ pôsobenie Ducha. A On nebude tam, kde Mu hriešny človek v pýche chce diktovať podmienky.

Apoštol Pavol nazýva novú zmluvu „**službou Ducha**“. Akýkoľvek prínos vykúpenia v Ježišovi Kristovi prichádza prostredníctvom a pôsobením Ducha Svätého. To ON nám sprostredkováva Kristovu prítomnosť aj všetky Jeho požehnania.

Už Mojžišov úrad – označovaný ako „**služba smrti**“, pretože kamenný zákon v skutočnosti prinášal smrť – mal „slávu“, pretože sa podieľal na Božom majestáte. Pavol to podopiera zmienkou z 2M 34,29 „**Keď Mojžiš zostupoval z hory Sinaj, dve dosky svedectva boli v jeho rukách, ale Mojžiš nevedel, že pokožka jeho tváre žiari, keďže hovoril s Hospodinom.**“ Mojžiš prežil dlhý čas v hlbokoj Božej prítomnosti a to sa odzrkadlilo na jeho tvári.

Je to pre nás výzva a inšpirácia tak chcieť a túžiť prebývať v Pánovej prítomnosti, tak ho hľadať celým srdcom, aby naša bytosť bola presýtená Jeho žiarou, aby naša myseľ bola plná Jeho slova a náš postoj aby bol postojom samotného Pána Ježiša. – „**nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.**“ Mt 5,16

Pavol to nádherne opisuje v liste Filipským: „**Všetko činite bez reptania a pochybovania, aby ste boli bez úhony a úprimní, bezvadné dietky Božie uprostred tohto prevráteného a skazeného pokolenia, v ktorom sa javíte ako jasné hviezdy vo vesmíre.**“ F 2,14-15

„Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo – zažiaril v našich srdciach, aby svietilo poznanie slávy Božej na tvári Kristovej.“ 2K 4,6

Práve služba DUCHA dokáže vďaka Ježišovi Kristovi, vzkriesenému a oslávenému Pánovi priniesť život. „**Preto ak je niekto v Kristu, je nové stvorenie. Staré veci sa pominuli, a hľa, nastali nové. A to všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou v Kristovi a zveril nám službu zmierenia.**“ 2K 5,17-18

Všetci máme k dispozícii Ducha Svätého, všetci máme byť Jeho chrámom, všetci máme Ním byť plnení, každý z nás by Ním mal byť zapečatený. Toľko výsad a privilégii – kde je ale realita, nech ukáže sám Duch Boží a ovocie nášho života. Aby sme sa neklamali a videli pravdivo vo svetle Božieho slova, či sme len cirkevníkmi alebo aj učeníkmi. Učeníci majú aj v tejto chvíli istotu, že patria Bohu, veď „**Duch Svätý osvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.**“ Preto potrebujeme niesť svoj kríž a ísť vierou za Pánom Ježišom v poslušnosti a dôvere. Aby sme to zvládli, máme Pomocníka, Utešiteľa, Radcu, Obhajcu a Sprievodcu – Ducha Svätého. Jeho nám poslal Pán Ježiš, aby nás sprevádzal na ceste viery.

Je to tiež Duch pravdy, aby nás uviedol do každej pravdy, aby sme sa držali pravdy, pretože len pravda nás vyslobodí, odkryje hnilobu a nebezpečenstvo hriechu a diabla a zároveň odhalí moc a dokonalé víťazstvo Baránka Ježiša Krista. „**Tedy, verný kresťan, hľadaj pravdy, počuj pravdu, uč sa pravde, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, bráň pravdy až do smrti: nebt pravda ťa vyslobodí od hriechu, od diabla, od smrti duše a konečne od smrti večnej, ktorý jest odlúčenie večnej od milosti Božej...**“ J. Hus

Tieto nádherné zistenia Písma nech nás vedú hlbšie a hlbšie do Božej náruče a do spoločenstva svätej Trojice. Majme silu umŕtvovať skutky tela, aby bolo zjavné ovocie Ducha.

Dajme sa do služby Ducha, stojí to za to riziko, za to dobrodružstvo cesty s Bohom.

Zamyslenie č. 6

VARUJME SA SLUŽBY ODSÚDENIA A KONAJME SLUŽBU OSPRAVEDLNENIA

Text: 2K 3,9

„A keď už služba odsúdenia bola slávna, o čo slávnejšia je služba ospravedlnenia?“

Dnešný text podopiera argumentáciu predchádzajúcich Pavlových veršov: „**Ak už služba smrti, literami do kameňa vyrytá, bola taká slávna, že synovia izraelskí nemohli hľadiť do tváre Mojžišovej pre jas jeho tváre, ktorý bol pominuteľný, akože by služba Ducha nebola omnoho slávnejšia?“**

Už mojžišovskej „*službe odsúdenia*“ nechýbala Božia sláva – DOXA. Táto zmluva bola zmluvou zákona medzi Bohom a Izraelom. Determinovala ich postavenie, požehnanie a privilégia, ktoré zasľuboval Boh, samozrejme, za podmienok, ktoré musel izraelský ľud dodržať a neporušiť. Pri čítaní Starej zmluvy žiaľ vidíme, že to bolo často nad ich sily a možno aj túžby a chcenie. Pri dejinách Izraela sme smutnými svedkami, ako sa dajú premrhať Božie zasľúbenia, ako sa dá pohrdnúť Božím požehnaním, ako sa dá odignorovať Božia prítomnosť a Božia sláva. Keď sa človek rozhodne ísť proti Bohu, ON to rešpektuje. Až do posledného súdu! Pán Ježiš smutne konštatoval: „*Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý vraždíš prorokov a kameňuješ tých, čo boli posielaní k tebe! Koľko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako si sliepka zhromažďuje kuriatka pod krídla, a nechceli ste.*“ Mt 23,37 Hrozné konštatovanie z úst samotného Božieho Syna – NECHCELI STE!

Samozrejme na druhej strane ale v Písme neraz vidíme pri svojom ľude, pri verných Božích mužoch a ženách zjavenú Božiu slávu, Jeho mocnú a premieňajúcu prítomnosť, zázraky.

Boh vidiac tento stav a problém zákona, ZASĽUBIL NIEČO OVEĽA LEPŠIE – NOVÚ ZMLUVU, ZMLUVU MILOSTI A OSPRAVEDLNENIA. Ježiš Kristus ponúka odpustenie našich hriechov a privádza nás k Bohu prostredníctvom svojej obete.

Táto zmluva **je nová svojím rozsahom** – netýka sa len Izraela a Júdu ale všetkých – sme „duchovným Izraelom“, „Jeho ľuďom a vlastníctvom.“

Je **nová aj hĺbkou svojho dosahu**, pretože je napísaná v našich srdciach a myšliach – „*Keby totiž oná prvá (zmluva) bola bývala bez chyby, nebolo by treba hľadať miesto druhej. Ale Boh ich karhá: ajhľa, idú dni, hovorí Pán, a uzavriem novú zmluvu s domom Izraelovým a s domom Júdovým; nie podľa onej zmluvy, čo som uzavrel s ich otcami toho dňa..... toto je však zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraelovým, až uplynú tie dni, hovorí Pán: svoje zákony im vložím do mysle a vpišem im ich do srdca a ja im budem Bohom a oni mi budú ľuďom...*“ Žid 8,7-11

Ponúka nový spôsob odpustenia, nie prostredníctvom zvieracích obetí, ale prostredníctvom viery – „*Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej, ale ospravedlnení sú zadarmo z Jeho milosti skrze vykúpenie v Kristovi Ježišovi ktoré Boh dal ako prostriedok zmierenia skrze vieru, v Jeho krvi...*“ R 3,23 - 25 „*Lebo tak myslíme, že človek ospravedlnený býva vierou bez skutkov zákona.*“ R 3,28

Dnešný text nás - cirkev vedie k sebakúmaniu v zmysle, či ľuďom, ktorým sme povolani slúžiť neprinášame práve službu odsúdenia. Keď čítajú náš život, postoje, reakcie – čo vidia, čo cítia? Je nevyhnutne potrebné, aby sme boli k sebe čo najúprimnejší.

Služba ospravedlnenia je služba milosti, nádeje, druhej šance. Je preto našou povinnosťou prezentovať kresťanský život a hodnoty v tomto svetle – ale to dokážeme len vtedy, keď tomu sami budeme veriť a sami to budeme žiť. Pokyny a samotný príklad Pána Ježiša Krista je zrejmý a smerodajný. Ako povedal: „*Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil.*“ J 3,17

- Ako často sa pristihneme pri tom, že iných, či už si to zaslúžia, alebo nie, súdime, odsudzujeme či posudzujeme. Je niekde hlboko v našej hriechnej prirodzenosti, že vidíme skôr chyby iných ako ich dobré vlastnosti, že skôr vypočítame negatívne veci v životoch iných ako ich povzbudíme a motivujeme. Že miesto žehnanie a pomoci, skôr „želáme“ zlo a neúspech, /hovorí sa, že mi Slováci sme v tomto „veľmi úspešní“/

Pán Ježiš nastavuje úplne iné meradlá a štandardy: ako prvé je základné prikázanie lásky: „*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali; ako som vás ja miloval, aby ste sa aj vy vzájomne milovali. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať /keď budete mať lásku jedni k druhým/*“ J 13,34-35 – keď sa človek snaží milovať iných, prejavovať im úctu, záujem, obetavosť, nemá čas na nenávisť, ohováranie a podobné diablove praktiky.

„*Počuli ste, že bolo povedané: Milovať budeš svojho blížneho a nenávidieť svojho nepriateľa. Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, [dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia], a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú [a vám sa protivia]; - aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach,*“ Mt 5,43-45

Boží Syn bol prvý, ktorý robil a žil službu ospravedlnenia a prinášal všetkým, ktorí to potrebovali, milosť, záujem, odpustenie, lásku. Prosme Ducha Svätého, nech nám otvorí „*oči srdca*“, aby sme videli takýchto ľudí v našom okolí a aby sme boli Božími rukami a Jeho svätým „*nástrojom*“. Prinesme všade tam, kde nás vedie Duch Svätý evanjelium Pána Ježiša Krista.

Zamyslenie č. 7

„SLUŽME V MOCI DUCHA, ABY MNOHÍ MOHLI UVERIŤ“

Text: 2K 4,1-4

„*Preto, keď z milosti máme takúto službu, nechabujeme, ale zriekli sme sa zatajovaných hanebností, nepočíname si chytrácky, nefalšujeme slovo Božie, ale zjavujeme pravdu, a tak sa odporúčame každému ľudskému svedomiu pred Bohom. Ak je aj zakryté naše evanjelium, zakryté je tým, čo hynú. V nich zatemnil boh tohto sveta myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.*“

V dnešnom svete médií a internetu sú okamžite pranierované a ako pikošky zverejňované zlyhania a prešľapy cirkvi či kňazov. Svet sa snaží nájsť čo najviac špiny na cirkev, jej predstaviteľov či obyčajných členov, aby si potom mohol odôvodniť

zbytočnosť či pokrytectvo tejto inštitúcie a všemožnými prostriedkami na cirkev útočiť. Áno, diabol urobí všetko preto, aby cirkev Ježiša Krista v očiach sveta pošpinil, znemožnil a vykreslil ako zastaranú, prežitú a nepotrebnú.

Jeden z hlavných dôvodov, prečo je v učení Pána Ježiša Krista a v listoch apoštolov taký dôraz na posvätený a od hriechu oddelený život je práve preto, aby bol zmenený a krvou Pána Ježiša obmytý nový človek v prvom rade viditeľný na našom charaktere, správaní a skutkoch a postojoch. Nie len v slovách, vyznaniach či kresťanských rituáloch a frázach. Nech náš kresťanský život nie je príčinou pre rúhanie sa. Výstižne to popisuje ap. Peter: „**Ale čože je to za sláva, keď vás bijú preto, že hrešíte? Keď však dobre robíte, a predsa vytrvate v utrpení, to je milé Bohu, lebo na to ste boli povolani; pretože Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali Jeho šľapaje.**“ 1Pt 2,20-21

Na druhej strane nevyhneme sa tomu, že kresťanská služba bude vždy pod drobnohľadom a kritikou. Tu sa stretávame s paradoxom zápasu za Božie veci v tom, že čím viac sa bude kresťan posväcovať, oddeľovať pre Pána a pre evanjelium, tým viac bude kritizovaný, tým viac bude iným trňom v oku. Zažíval to Pán Ježiš a to isté čaká aj nás. Ak sa tomuto budeme chcieť vyhnúť, ľahko sa môže stať, že sa „vyhneme“ aj nebeskému kráľovstvu. Preto Pavol v úvode týchto veršov jasne konštatuje a povzbudzuje:

„**Preto, keď z milosti máme takúto službu, nechabujeme**“

- Táto služba je z milosti, a je nenahraditeľná a neoceniteľná, je to služba života a smrti. Preto je taká kľúčová, preto jej „*boh tohto sveta*“ hádže do cesty toľko prekážok a snaží sa ju zastaviť. Apoštol ale vedel, kde a v čom spočíva moc a sila pre vykonávanie tohto úradu, ako to opisuje ku koncu nášho listu – 2K 12,9-10 „**ale riekol mi: Dosť máš na mojej milosti; lebo moja moc sa v slabosti dokonáva. Najradšej sa teda budem chváliť slabosťami, aby prebývala vo mne moc Kristova....**“ – a to aj robil.
- Potrebujeme sa v tejto službe, kde zjavujeme pravdu evanjelia Ježiša Krista v moci Ducha, povzbudzovať, stáť za sebou, niešť sa na modlitbách a nechabovať, nenechať sa znechutiť a odradiť. A potrebujeme sa pre túto službu oddeliť.

„**ale zriekli sme sa zatajovaných hanebností, nepočíname si chytrácky, nefalšujeme slovo Božie, ale zjavujeme pravdu, a tak sa odporúčame každému ľudskému svedomiu pred Bohom.**“

- Pavol bol obvinený z nekalých praktík a tak sa obhajuje zo svojich obvinení. Na jednej strane /negatívne/ odmieta tutlať veci, za ktoré by sa mal človek hanbiť, falošne ich zatíkať a falšovať Božie slovo, či ho prekrúcať na vlastný prospech. (porovnaj 2,17; 12,16; 1Tes 2,3). Na strane druhej /pozitívne/ je rozhodnutý nekompromisne zjavovať pravdu. Potom je už na každom jednom človeku, ako sa k zvestovanému Božiemu slovu postaví. Nepriateľsky alebo priateľsky. Je na každom jednom, čo stým urobí. Pavlovo svedomie je čisté.
- Kazatelia, učitelia, ale vlastne všetci, ktorí hovoria evanjelium o Ježišovi Kristovi by nemali zabúdať, že stoja v Božej prítomnosti – **Boh počuje každé jedno slovo.** Keď ľuďom hovoríme o Kristovi, dávajme si pozor, aby sme sa v snahe zapáčiť sa poslucháčom poslstvo o Spasiteľovi neskráľovali, neprikrášľovali alebo neotupovali. Nech je vecou našej cti a hlavne bázne pred Bohom hovoriť celú pravdu. Samozrejme v láske.

Ako často sa stretávame s tým, že keď kážeme Božie slovo, úprimne, z čistých pohnútok zjavujeme celú pravdu, tak ľudia Slovo odmietajú, nerozumejú mu, či dokonca sa k nemu stavajú nepriateľsky až agresívne. A pritom vieme, že práve tu je cesta nového života, cesta nového začiatku, tu je zdroj a pravda, že sám Boh, Pán neba a zeme sa skláňa k padnutému a hriechom zničenému človeku s nekonečnou láskou a záujmom. Že Ten, voči ktorému sme sa najviac previnili, nám odpúšťa a ON prvý stavia mosty. Že „**On za nás zomrel, ešte keď sme boli hriešni.**“ R 5,8 Napriek tomuto všetkému, ľudia túto radostnú a východisko ponúkajúcu zvesť a cestu odmietajú. Paradoxne naďalej tragicky a slepo trvajú na svojom, často deštruktívnom a seba a iných ničiacom živote a hodnotách bez východiska. Ako je to možné. Pavol to vidí tak, že to „**boh tohto sveta zatemnil myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.**“

Evanjelium je „**zahalené tým, čo hynú**“ a má to na svedomí „**boh tohto sveta.**“ Na to nikdy pri zvestovaní evanjelia nezabúdajme.

- Na srdci a mysli neveriacich „*spočíva závoj*“, ktorý im bráni porozumieť pravde evanjelia. A pritom ide o ľudí inteligentných, rozumných, sčítaných, vzdelaných, alebo jednoducho „so zdravým sedliackym rozumom“. Napriek tomu majú pri počúvaní evanjelia zastretú myseľ, ako keby im táto jasná a priama „dobrá správa“ išla jedným uchom dnu a druhým von.

Preto sa nehnevajme na ľudí, ktorí nereagujú na zvesť evanjelia, alebo sa správajú akokoľvek neprimerane – svoj hnev obráťme na diabla. On robí a bude robiť, kým bude mať čas, všetko, čo bude môcť, aby každého zaslepil a zničil. Použije akýkoľvek prostriedok a neštíti sa ničoho, aby sa nikomu „**nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží.**“

- Toto zistenie by nás o to viac malo motivovať do príhovorných modlitieb, pretože iba Boh môže darovať svetlo, zničiť tento diabolský závoj a priniesť slobodu – a som presvedčený, že Boh to aj chce urobiť. Na to poslať nás – svoju cirkev, aby sme kázali nezriedené evanjelium v moci Ducha Svätého.

Nech sú nám na záver nášho premýšľania Pavlove slová z 1. listu Tesalonickým povzbudením a motiváciou: „**Vieme, bratia Bohom milovaní, o vašom vyvolení, lebo sme vám nezvestovali evanjelium len slovom, ale aj v moci a Duchu Svätom a v úplnej istote, veď viete, akí sme boli medzi vami a pre vás. A vy ste sa stali našimi aj Pánovými napodobňovateľmi, keď ste, hoci v mnohom súžení, s radosťou z Ducha Svätého prijali slovo, takže ste sa stali vzorom všetkým veriacim v Macedónii a Acháji. Lebo od vás sa rozhlásilo slovo Pánovo nielen v Macedónii a Acháji, ale vaša viera v Boha sa rozniesla po celom kraji, takže nám ani netreba hovoriť. Všetci (oni) sami rozprávajú o nás, ako sme prišli k vám a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili živému a pravému Bohu.**“1,4-9

